

Maren Stoffels
Tara vecht terug

BACK
PACK

Leopold / Amsterdam

‘Besef je goed waarom je hier zit?’

Ik keek de kinderrechter, een vrouw van middelbare leeftijd, nijdig aan. Natuurlijk besefte ik dat. Ik lag er al nachten wakker van. Maar wie zou dat geloven?

‘Ja,’ zei ik daarom maar.

Naast me voelde ik Britt trillen. Ze had haar handen onder haar benen gevouwen en wipte zenuwachtig op en neer. Voor haar vond ik het het ergst. Zij had er tenslotte niks mee te maken. Ze had hem zelfs proberen te stoppen. Maar Dario was niet te stoppen.

‘Aangezien het voor jou niet de eerste keer is...’ De kinderrechter keek me doordringend aan. ‘Heb ik besloten dat het voor jou een taakstraf wordt.’

Ik knikte, maar van binnen voelde ik mijn boosheid opkomen, als een ballon die je opblaast.

‘En wat betreft mevrouw Schutte...’

Ik keek opzij. Britts gezicht was wit weggetrokken.

‘Jij zegt dat je er niks vanaf wist, maar daar geloof ik helemaal niks van. Voor mij is het samen uit, samen thuis. Dus jij krijgt een voorwaardelijke taakstraf en dat betekent natuurlijk ook een strafblad.’

Bij het woord ‘strafblad’ leek Britt ineen te duiken. Een criminele daad achter je naam. Allemaal door die hufter.

Ze begon te huilen zonder geluid, enkel tranen over haar bleke wangen.

De vrouw klapte haar map dicht. Dat was het dan. Ik keek hoe ze richting de uitgang liep. Eén moment twijfelde ik. Echt maar één seconde. Toen stond ik op.

‘Wacht!’

Mijn stem galmde door de ruimte. De hele zaal keek op. Zelfs de ouders van Britt. Ze hadden me nog geen één keer aangekeken, maar nu waren ze vol aandacht. Ik kon niet meer terug.

‘Zo ging het niet.’

De kinderrechter keek om. ‘Hoe bedoel je: zo ging het niet?’

‘Zo is het niet gegaan. Britt heeft er niets mee te maken.’

‘Dus je wil beweren dat het niet mevrouw Schutte was die...’

Britt pakte mijn arm. Haar blauwe ogen boorden zich in de mijne. O, wat had ik er spijt van dat ik haar niet gewaarschuwd had voordat...

‘Niet doen,’ fluisterde ze.

Maar het had lang genoeg geduurd. Dat Britt gestraft werd was niet eerlijk. Ik keek de kinderrechter aan.

‘Het is allemaal mijn schuld.’

Naast me hoorde ik Britt diep zuchten. De kinderrechter pakte het dossier en sloeg het dicht.

‘Hoe het dan wel gegaan is, kunt u in hoger beroep vertellen, mevrouw Schilder.’

Ik haalde diep adem. ‘Dat wordt een lang verhaal.’

Het tentdoek plakt tegen mijn bezwete voorhoofd als ik wakker word. Met een suf hoofd kijk ik om me heen. Het duurt even voordat ik beseft waar ik ben. In een tentje in het zuiden van Frankrijk.

Naast me ligt Britt nog steeds te snurken. Dat deed ze gisteravond ook al. Ik heb uren naar haar ademhaling liggen luisteren. Tot ik eindelijk in een onrustige slaap viel, met weer diezelfde akelige angstdroom.

Ik doe verwoede pogingen mijn slaapzak recht te schoppen. Het ding zit helemaal om mijn lichaam gerold en ik kan de rits niet vinden. Met een moeilijke draai weet ik hem toch te pakken te krijgen. Aan de andere kant van mij kreunt Elin zachtjes als ik haar per ongeluk aanstoot. Ze ligt op haar rug met haar handen op haar buik. Hopelijk

wordt ze niet wakker. Elin is wel de laatste met wie ik nu wil praten. Met een ruk rits ik de tent open. De frisse lucht doet me goed. Ik haal een paar keer diep adem en probeer de angst van mijn droom kwijt te raken.

Op blote voeten stap ik in het gras. Het is nog nat van de dauw. In de ochtendmist staat de tent van de jongens er stil bij. Zou Lucas nog slapen? Toen hij gisteren dicht achter me kwam staan bij het kaartlezen, dacht ik heel even dat hij aan mijn haren rook, maar dat kan natuurlijk niet. Hij heeft een hekel aan me. Net als Ivo trouwens. Britt lijkt voor geen meter op haar broer. Zij wil voor iedereen het beste, terwijl Ivo altijd eerst aan zichzelf denkt.

Ik gooi mijn hoofd in mijn nek en zucht diep. Misschien had ik helemaal niet mee moeten gaan.

‘Wat doe jij hier zo vroeg?’ Ik schrik van de stem achter me. Lucas staat me met druipende haren en een handdoek om zijn schouder aan te kijken. Zijn grote voeten steken in veel te kleine teenslippers.

‘Ik wilde gaan douchen,’ zeg ik snel.

‘Het is koud water, hoor,’ waarschuwt Lucas.

Ik haal mijn schouders op. ‘Daar kan ik best tegen.’

Lucas lacht. ‘Dat dacht ik al wel.’

Nog voordat ik kan vragen wat hij daarmee bedoelt, kruipt hij terug in zijn tent. De slippers schopt hij het gras op.

Met een handdoek en een volle toilettas loop ik naar de hokjes. Ik gruwel van de haren op de vloer en veeg ze snel aan de kant. De douche is inderdaad koud. Als ik me na vijf minuten afdroog, gloeit mijn huid helemaal. Met mijn haren in een knotje ga ik bij de wasbakken staan. Ik maak mijn zilveren kettinkje vast. Naast me wast een vrouw van een jaar of veertig haar gezicht. Ze kijkt me aan via de spiegel.

‘Op doorreis?’

Aan de grijze baan op haar hoofd zie ik dat ze haar haar heeft geverfd.

‘Ja, we gaan vandaag weer verder.’

‘Leuk, zeg. Zonder ouders?’

‘Ja.’

‘Leuk is dat, hè, voor het eerst?’

Ze lijkt mijn psychologe wel, die kan ook altijd zo doorzeuren. Ik weet nooit wat ze wil horen.

‘Ja.’

‘Leuk, hoor.’

Leuk. Leuk. Leuk.

‘Ik ben gisteren aangekomen,’ gaat de vrouw verder. ‘Mijn man is croissantjes halen. Alleen daarom wil hij naar Frankrijk.’

De vrouw lacht en plenst een handvol water in haar gezicht. Haar geverfde haren worden nat. Mijn hemdje ook.

‘Ben je met vrienden?’

Waarom wil ze al die dingen weten? Ik kwam alleen even douchen.

‘Ja, zoiets.’

‘Zoiets?’ De vrouw lacht.

Ik begin druk in mijn toilettas te rommelen. Tandendoetsen komt na het ontbijt wel. Ik haal snel mijn knotje los, dan kan ik weg. Maar ze is me voor.

‘Nou, dag hoor.’

Ze pakt haar toilettas onder haar arm en checkt zichzelf voor een laatste keer in de spiegel.

Dario had haar vast een trut gevonden. Ik moet glimlachen. Hij kon altijd zo vreselijk direct zijn. Geen wonder dat volwassenen een hekel aan hem hadden.

Ik schud mijn hoofd. Niet aan Dario denken nu. Ik ben op vakantie met mijn nieuwe vrienden. Dario is verleden tijd. Net als Leon en Vera trouwens.

Als die stomme vrouw net niet over mijn vrienden was begonnen...

Kwaad gris ik mijn toiletta's van de wastafel. Ik begin tot tien te tellen. Volgens Britt de perfecte manier om kalm te blijven, maar het wordt alleen maar erger. Ik kijk naar mijn spiegelbeeld. Twee boze ogen in een regelmatig gezicht. Kastanjebruin haar tot op mijn schouders en een normaal figuur.

| 7

Dan valt mijn oog op de portemonnee op het randje van de wastafel. Ik kijk om me heen. Die moet van die vrouw zijn, want er is verder niemand. Ik pak het zwarte leren ding en vouw hem open. Er zitten een paar briefjes van vijftig in en een paar van tien. Ik denk aan Dario. Hij zou het geld achteloos in zijn achterzak stoppen.

Moet ze maar beter opletten, zou zijn excuus zijn.

Ik kijk naar het geld. Wat een rijkdom. Daar moet ik heel wat voor oppassen. Sterker nog, in Parijs heb ik al veel geld uitgegeven. Ik heb bijna niks meer en we moeten nog ruim twee weken! Als ik nou gewoon één briefje van tien... Daar merkt ze vast niks van.

Het geld ritselt tussen mijn vingers als ik het eruit trek. Er zit een omgevouwen hoekje aan. Ik haal diep adem en kijk van het geld naar mijn spiegelbeeld en weer terug. Het is doodstil in de washokken en ik ben alleen met mijn geweten. Hoe simpel kan stelen zijn? Hoe moeilijk kan het zijn om het te laten liggen? Ik kijk nog een keer in de spiegel. Ik denk aan Britt, die tijdens de rechtzaak trillend naast me zat. Britt, die zo graag wilde dat ik meeding op vakantie. Ik denk aan Lucas, aan zijn grote voeten. Ik klem mijn toiletta's onder mijn arm. De portemonnee laat ik liggen.